

ся отъ гдѣ ще изгрѣе слънце — ще съмни!.... А пъкъ около сичко тихо, сичко весело. Вътра ся запрѣлъ; ни трѣва никое листце; треперушка-та топола, коя сѣкоги си мърда сребърни-тѣ прѣстати листа, и тя тиха. А Славѣи-тѣ запѣха: пѣйтъ ли пѣйтъ. Очеровеніе!

Само дълбоко-брѣга-та лѣкатушна Янтра не мълчи: сички-тѣ ѝ бързѣи и бродови ручѣтъ и рученіето, като ся слива въ едно докарва до ухо-то тъквѣвъ гласъ, кой неможи да ся изрази съ никакво музикално свирало. Таквѣвъ гласъ може да ся чуе само кога ся събаря нѣкоя грамада дребно камъниѣ, нѣ и той не е уподобителенъ!

Зора-та ся промѣни: отъ червена на жълтъ, отъ жълта на блѣдъ и най послѣ слънце-то ся подади надъ старѣ планинѣ червено и огнѣнно, нѣ тихо.

То кѣто че и само чувствувахе нѣкоя тайна сила, коя му заповѣдаваше да пази тишинѣ. То кѣто че ся срамяше и не искаше изведнѣжъ да си покажи великолѣпіе-то и и да блѣсни великолѣпны-тѣ си зѣры: чървено тихо, мълчишкомъ ся изтъркала надъ старѣ планинѣ — свѣни ся да изгрѣи изъ веднѣждъ.

Такова изгрѣване е рѣдко и сѣкій неможи да го види! Тогава мѣкушавый гражданинъ, утоменъ отъ вѣчерно-то кѣсно сѣденіе, спи въ мѣкѣ-тѣ постилкѣ, протѣга ся и вдѣхъва благодатный въздухъ, ако е отворенъ прозореца на стаѣ-тѣ му. Това великолѣпіе на природѣ-тѣ го вижда само ранобудный овчаръ, пробуденъ отъ Славѣя; трудолюбивый орачъ, кой устѣва на нивѣ; магіосница та баячка баба и грижливѣ ѝ пѣтникъ. —

Слънце-то изгрѣваше надъ Джулюнскѣ-тѣ гори, кои сѣ клонови отъ Старопланинскѣ-тѣ полѣ, и усвѣтяваше припѣцы-тѣ на западѣ-тѣ бърда прѣзъ Янтрѣ. Сега лесно можаше сѣкій да види, че сѣка былка, сѣко листенце бѣше обнизано като съ маргаритъ отъ росни-тѣ капки, въ кои ся отра-